

РЕШЕНИЕ

№ 9

гр. Пловдив, 10.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Нина Ив. Кузманова
Членове: Веселин Д. Хаджиев
Иван М. Минчев

при участието на секретаря Гергана Пр. Спасова
в присъствието на прокурора Иван Л. Илевски
като разглежда докладваното от Иван М. Минчев Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20225300601081 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава XXI от НПК.

С Присъда № 52 от 09.03.2022 г. по НОХД № 3261/2021 г. по описа на Районен съд Пловдив – V н. с., Съдът е признал подсъдимия Т. Г. И. с ЕГН ***** за виновен за престъпление по чл.194 ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. ал.1 от НК за това, че в неустановен момент в периода 23.08.2019 г. - 24.08.2019 г. в с. М. К., обл. Пловдив, като извършител, в съучастие с Р. А. Банков, ЕГН ***** , също като извършител, е отнел чужди движими вещи, както следва: 1 бр. мъжки портфейл на стойност 30.00 лв., 1 бр. мъжка халка от бяло и жълто злато на стойност 520 лв., 1 бр. мъжки часовник марка „Касио“, модел „Едифайс“, с № **** на стойност 100.00 лв. и парична сума в размер на 100 лв., всичко на обща стойност 750 лв. от владението на Г. И. Ц., ЕГН ***** , както и сребърно колие със сърце с инкрустиран на него камък марка „Сваровски“ на стойност 50 лв., сувенир от жълт метал с форма на

монета на стойност 20.00 лв. и парична сума в размер на 400.00 лв., всичко на обща стойност 470.00 лв. от владението на С. Д. Г., ЕГН *****, като общата стойност на отнетите вещи е 1220.00 лв., без съгласието на посочените лица, с намерение противозаконно да ги присвои, и му е определил и наложил наказание при условията на чл.54 от НК лишаване от свобода в размер на десет месеца, изпълнението на което е било отложено на основание чл.66 ал.1 от НК с изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила. С присъдата съдът е осъдил подсъдимия И. да заплати на всеки от частните обвинители С. Д. Г. и Г. И. Ц. сумата от по 400 /четиристотин/ лева, представляващи направени от тях разноски за възнаграждение на повереник, както и на основание чл.189 ал.3 от НПК подсъдимото лице И. е бил осъден да заплати по сметка на РС Пловдив в полза на ВСС сумата от 140 /сто и четиридесет/ лева, представляващи направени по делото разноски.

Против така постановената присъда е подадена въззивна жалба от подсъдимия Т. Г. И. чрез упълномощеният му защитник адв. Н. К. от АК Пловдив с искане за отмяна на първоинстанционната присъда като необоснована и неправилна и постановяване на нова присъда, с която подсъдимият И. да бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение. Прави се и алтернативно искане – за изменение на атакуваната присъда като се иска налагане на наказание пробация, както и да се намали сумата за разноски, присъдена в тежест на подсъдимото лице за заплащане в полза на частните обвинители. В жалбата се изтъкват доводи за недоказаност извършителството на кражбата от страна на подсъдимия И..

Сторените с жалбата искания и развитите в нея доводи се поддържат в съдебно заседание пред въззивната инстанция от преупълномощения защитник на подсъдимия И. адв. Д. П. от АК Пловдив, като отново се акцентира на твърдението за недоказаност на обвинението. Заявява се в съдебното производство искане за изменение на присъдата относно наказанието на подсъдимото лице – да бъде намален размерът на наказанието лишаване от свобода или да се замени с наказание пробация. Подсъдимият Т. Г. И. поддържа заявеното от защитника му.

Представителят на Окръжна прокуратура гр. Пловдив счита обжалваната присъда за правилна и законосъобразна, а подадената жалба за

неоснователна. Заявява се искане за потвърждаване на първоинстанционната присъда, като постановена при спазване на процесуалните правила.

В качеството на частни обвинители по делото са конституирани пострадалите лица свидетелите Г. И. Ц. и С. Д. Г. и Г. И. Ц., които не се явяват и не изпращат процесуален представител в производството пред въззивната инстанция. Не изразяват и становище по жалбата против атакуваната присъда.

Окръжен съд Пловдив като обсъди доводите и съображенията на страните в сезиращата го жалба и изложеното в съдебно заседание, а и служебно като провери правилността на атакувания съдебен акт в предмета и пределите на въззивната проверка по чл.313 и чл.314 от НПК, прие следното:

Жалбата е подадена в законния срок по чл.319 от НПК – петнадесетдневен от обявяването на присъдата, и от лице сред изброените в чл.318 от НПК – от страна по делото – чрез адвокат, действащ като упълномощен защитник на подсъдимото лице, поради което се явява ДОПУСТИМА. Разгледана по същество въззивният състав счита жалбата за НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови атакуваната присъда, РС Пловдив е приел за установено от фактическа страна следното:

Към месец август 2019 г. свидетелката С. Д. Г. – Ц. и съпругът ѝ Г. И. Ц. живеели заедно с двете си малолетни деца в двуетажна къща, находяща се в село М. к. ул. „*****“, обл. Пловдив.

Към къщата имало прилежащ двор, заобиколен с ограда от стоманобетонни панели с височина приблизително два метра. Към къщата имало две възможности за влизане – откъм гаража, където имало врати, които се отваряли с дистанционно, както и откъм улицата, където на оградата имало метална врата, водеща до прилежащия към къщата двор. Последната свидетелите Ц.и използвали по изключение, само когато им се налагало да излизат в самото село. Поради това вратата на оградата била заключена. Входът на самата къща бил от южната ѝ страна, като входната врата била масивна, блиндирана и се заключвала със секретен ключ.

Подсъдимият И., свид. Й. и свид. Б. се познавали помежду си, като към август 2019 г. и тримата живеели в село Й. Г. и дружали в една приятелска компания.

На 23.08.2019 г., около 23,30 часа, свид. Ц. и синът му легнали да спят на приземния етаж на къщата, към който имало видимост от прозорец на верандата на къщата. От своя страна, свид. Ц. и дъщеря ѝ легнали да спят в спалня на втория етаж от къщата. Същата вечер входната врата към самата къща, водеща до антрето на къщата, била затворена, но не била заключена, а външната врата, до която се стигало до двора на къщата, била заключена, но от вътрешната ѝ страна свид. Ц. бил забравил ключа.

На намиращото се в антрето на къщата портманто свид. Ц. бил оставил 1 брой мъжки портфейл на стойност от 30.00 лева, в който имало парична сума в размер на 100.00 лева, както и лични документи и банкови карти. До портмонето си оставил и 1 брой мъжка халка от бяло и жълто злато на стойност 520.00 лева и 1 брой мъжки часовник марка „Касио“, модел „Едифайс“ на стойност 100.00 лева. До вещите на свид. Ц. свид. Ц. била оставила дамската си чанта, в която било портмонето ѝ. В него свид. Ц. имала сребърно колие със сърце с инкрустиран на него камък с марка „Сваровски“ на стойност 50.00 лева, сувенир от жълт метал с форма на монета на стойност 20.00 лева, както и парична сума в размер на 400.00 лева.

Около полунощ на 23.08.2019 г. срещу 24.08.2019 г., в неустановен момент, подс. И., свид. Би свид. Й се намирали в село М. к., докъдето стигнали с автомобила на свид. Б. Свид. Б. паркирал автомобила в центъра на селото като заедно със свид. Й. и подс. И. тръгнали из селото и оглеждали къщите. Когато забелязали къщата на свид. Г. Ц. и свид. С. Г. – Ц., свид. Б., свид. Й. и подс. И. я харесали, тъй като същата била нова и добре изглеждаща. Това ги мотивирало да вземат решение да влезнат в нея и в случай, че намерят пари, ценни вещи да ги откраднат. В изпълнение на така взетото решение свид. Й. се приближила до вратата на оградата, която водела към прилежащия към къщата двор, и установила, че е заключена. Тогава свид. Б. увещал подс. И. да прескочи оградата и да отключи вратата отвътре, тъй като ключът бил от вътрешната ѝ страна. Подс. И. прескочил стоманобетонната ограда и отключил дворната врата отвътре, като по този начин осигурил достъп до двора на свид. Б. и свид. Й. Свид. Б. насочил свид. Й. да застане до прозореца на верандата, от който имало видимост към стаята на първия етаж, в която спели свид. Ц. и невръстният му син. Свид. Й. посочила на подс. И. и свид. Б., че вижда в стаята на приземния етаж спящите мъж и дете, а именно свид. Ц. и синът му. Свид. Б. казал на свид. Й. да остане там и да наблюдава

през прозореца спящите мъж и дете, и в случай, че се събудят да сигнализира свид. Б. и подс. И.. От своя страна свид. Б. и подс. И. отворили внимателно входната врата към къщата, която не била заключена, и влезли в намиращото се след нея антре. Там забелязали личните вещи на свид. Ц. свид. Г. – Ц., поставени на пормантото. Внимателно и без да вдигат шум подс. И. и свид. Б. взели намиращите се на портмантото вещи - 1 бр. мъжки портфейл на стойност 30.00лв., в който имало парична сума в размер на 100 лв., 1 бр. мъжка халка от бяло и жълто злато на стойност 520лв. и 1 бр. мъжки часовник марка „Касио“, модел „Едифайс“ с № 4334 EFA-121 на стойност 100.00 лв., всичко на обща стойност 750 лв., собственост на свид. Г. Ц., а от дамската чанта на свид. С. Г., намиращите се в портмонето й сребърно колие със сърце с инкрустиран на него камък марка „Сваровски“ на стойност 50 лв., сувенир от жълт метал с форма на монета на стойност 20.00 лв. и парична сума в размер на 400.00 лв., всичко на обща стойност 470 лв., или всички вещи на обща стойност 1220 лв.

Свид. Ц. и свид. Г. - Ц., както и техните деца, спели дълбоко, поради което и не успели да разберат, че в къщата им има други хора. Така подс. И. и свид. Б., заедно със свид. И. Й. необезпокоявани напуснали къщата, като се оттеглили с автомобила на свид. Б. и се прибрали в село Й. Г.

Подс. И., свид. Б. и свид. Й. си разделили откраднатото като се разпоредили с отнетите пари и вещи по неустановен начин. Подс. И. запазил за себе си часовника марка „Касио“, модел „Едифайс“ с № 4334 EFA-121, собственост на свид. Г. Ц..

Събуждайки се на сутринта на 24.08.2019 г., свид. Г. Ц. и свид. С. Ц. установили липсата на описаните по – горе вещи, като подали сигнал на ЕЕН 112 и започнало разследване по случая.

На 03.09.2019г. подс. И. предал доброволно часовника марка „Касио“, модел „Едифайс“ с № *****, на полицейски служител при ОД на МВР-Пловдив, за което бил съставен и протокол за доброволно предаване.

В хода на разследването била назначена стоково–оценъчна експертиза по писмени данни, съгласно чието заключение вещите на свид. Ц. - 1 брой мъжки портфейл е на стойност от 30.00 лева, в който имало парична сума в размер на 100.00 лева, 1 брой мъжка халка от бяло и жълто злато е на стойност 520.00 лева и 1 брой мъжки часовник е на стойност 100.00 лева.

Вещите на свид. Ц. - сребърно колие със сърце с инкрустиран на него камък с марка „Сваровски“ е на стойност 50.00 лева, сувенир от жълт метал с форма на монета е на стойност 20.00 лева, както и парична сума в размер на 400.00 лева.

В хода на разследването е била назначена и изготвена съдебно-психиатрична експертиза на свид. И В. Й. Съгласно заключението на вещото лице Й. не се води на диспансерно наблюдение в ЦПЗ – Пловдив и не е получавала терапевтична помощ в заведението. Тя не страда от психично заболяване, алкохолна, наркотична или друга зависимост. Й. е могла да разбира свойството и значението на извършеното и е могла да ръководи постъпките си към инкриминирания период от време, предвид възрастта си. Психичното състояние на Й. й позволява да участва пълноценно във всички фази на наказателното производство и да дава достоверни обяснения, относно фактите, имащи значение за делото. Извършеното инкриминирано деяние от И. Й. не е резултат от лекомислие или увлечение. Тя е осъзнавала непозволеността и наказуемостта на извършеното и е могла да предвиди последиците му.

Свид. Й. не е била привлечена към наказателна отговорност за инкриминираното деяние. Същата е била разпитана като свидетел, включително пред съдия по реда на чл. 223 НПК.

По отношение на свид. Р. А. Б. за извършеното от него в съучастие с подс. И. деяние е била постановена и влязла в сила на 27.02.2021 г. присъда № 8 от 11.02.2021 г. по НОХД № 7980/2020 г. по описа на РС Пловдив, образувано по внесен обвинителен акт по ДП № 257/2019г. по описа на РУ Труд при ОД на МВР-Пловдив, пр. пр. № 7308/2020 г. по описа на РП - Пловдив. От посоченото досъдебно производство с постановление за разделяне на наказателното производство от 15.12.2020 г. на основание чл.216 ал.1 от НПК представител на Районна прокуратура Пловдив е отделил материали за настоящото досъдебно производство, предвид това, че подс. И. не е бил издирен в хода на разследването по ДП № 257/2019 г. по описа на РУ Труд при ОД на МВР-Пловдив, пр.пр. № 7308/2019 г. по описа на РП - Пловдив.

Така изложената фактическа обстановка е установена от първоинстанционния съд въз основа на събраните по делото гласни

доказателства – и по-конкретно от обясненията на подсъдимия И. – частично от тези, дадени в хода на първоинстанционното съдебно следствие, и частично от приобщените чрез прочитането им на основание чл.279 от НПК, дадени в хода на досъдебното производство, от показанията на разпитаните свидетели – на С. Д. Г. – Ц., изцяло от дадените ѝ в хода на съдебното следствие и от приобщената по реда на чл.281 от НПК част от дадените ѝ в хода на досъдебното производство, на Г. И. Ц. – почти изцяло от дадените му в хода на съдебното следствие и от приобщената по реда на чл.281 от НПК част от тези дадени в хода на досъдебното производство, на Р. А. Б. – частично от дадените в хода на съдебното следствие и частично от приобщените по реда на чл.281 от НПК показания, дадени в хода на досъдебното производство, на И. В. Й. – частично от дадените в хода на съдебното следствие и от приобщените по реда на чл.281 от НПК показания, дадени в хода на досъдебното производство в разпит пред съдия, от заключенията на вещите лица по стоково-оценъчната и съдебно-психиатричната експертизи, също така и от посочените в мотивите към първоинстанционната присъда /стр.5 от мотивите/ писмени доказателства, приети по реда на чл.283 от НПК.

В мотивите към присъдата си първоинстанционният съд е изложил подробни и аргументирани съображения относно отделните доказателствени източници – кои кредитира, по отношение на кои обстоятелства и основанията му за това, като е приел, че в крайна сметка се доказва от обективна и субективна страна престъплението, за което подс. И. е предаден на съд, и е дал правната квалификация на същото.

Първоинстанционният съд е анализирал свидетелските показания дадени пред него, като е изложил подробни и обосновани мотиви кои от тях и в каква част възприема и на кои не дава вяра и защо, като ги е обсъдил поотделно и в съвкупност с останалите събрани по делото и приобщени в съдебното производство доказателства.

Акцентирано е в мотивите към обжалвания съдебен акт на логичността, последователността и обстоятелствеността, както и на непротиворечивостта помежду им, в показанията на свидетелите С. Д. Г. – Ц. – изцяло от дадените ѝ в хода на съдебното следствие и от приобщената по реда на чл.281 от НПК част от дадените ѝ в хода на досъдебното производство, и Г. И. Ц. – почти

изцяло от дадените му в хода на съдебното следствие /изключвайки само частта относно заявеното за времето на извършената кражба/ и от приобщената по реда на чл.281 от НПК част от тези дадени в хода на досъдебното производство. Показанията на тези двама пострадали свидетели са подложени от първостепенния съд на обективен анализ и съпоставени и с останалите съответстващи им и кредитирани гласни и писмени доказателства, като настоящата инстанция не намира основания за промяна на сторените изводи от районния съд относно тяхната доказателствена годност.

Аналитично и с необходимата задълбоченост първоинстанционния съд е обсъдил и показанията на свидетелите Р. Б. – дадени и в хода на съдебното следствие, и частично приобщените при наличните основания на чл.281 от НПК за това показания, дадени в хода на досъдебното производство пред разследващ орган, и И. Й. – частично от дадените в хода на съдебното следствие и от приобщените при наличните основания на чл.281 от НПК за това показания, дадени в хода на досъдебното производство в разпит пред съдия по реда на чл.223 от НПК.

Съобразена е в мотивите към атакуваната присъда процесуалната годност на показанията на Б. с нормата на чл.118 ал.1 т.1 от НПК, предвид наличието на постановен влязъл в сила осъдителен за това лице съдебен акт за същото деяние, което да е сторил в съучастие като съизвършител с жалбоподателя И., като твърденията на свидетеля Р. Б. – било то дадените в хода на съдебното следствие при условията на непосредственост, било то частично приобщените при наличните основания на чл.281 от НПК за това, са обсъдени с нужната критичност. Ясно са посочени в мотивните към присъдата кои обстоятелства се извличат за доказани от показанията на този свидетел Б. и за които обстоятелства показанията на свидетеля да не бъдат единствени и изолирани – и относно познанството му с подсъдимия И. и св. Й., и от им в с. М. К. с неговия автомобил „Мерцедес“ и насочването им конкретно към къщата на пострадалите, относно затворената, но незаключената входна врата на къщата, влизането в салона /антрето/ на къщата с подсъдимия И., откъдето и са откраднали вещите без да влизат в другите помещения, както и относно последващото им прибиране в с. Й. Г. Даден е и мотивиран отговор и за това в кои части показанията на св. Б. остават изолирани и неподкрепени от останалите доказателства по делото като правилно в тези им части показанията не са били кредитирани.

Като правилни и съответни на доказателствената съвкупност се приемат и изводите на първоинстанционния съд при оценката му на показанията на свидетелката И. Й., като изцяло съдът се е доверил – все защото е намерил съответствие с други гласни и писмени доказателства за възпроизведените обстоятелства от обективната действителност, на казаното от свидетелката при разпита ѝ в производство по реда на чл.223 от НПК, проведено в хода на досъдебното производство /приобщени по реда на чл.281 ал.1 т.2 от НПК/, и не е приел за достоверни твърденията на същата свидетелка, дадени в хода на съдебното следствие, които са в противоречие със заявеното от нея на по-ранния етап от развитието на производството – в частта им сочеща, че при кражбата тя и подсъдимия стоели отвън, а само Б. бил влизал. Разумно са отхвърлени твърденията на свидетелката Й. за това, че не било вярно казаното от нея при проведения ѝ разпит в производството по реда на чл.223 от НПК, тъй като била объркана, стресирана и малка, доколкото са били спазени процесуалните изисквания за провеждане на това производство по чл.223 от НПК, свидетелката е била уведомена за правата и задълженията ѝ като свидетел, при разпита е участвал и инспектор ДПС /доколкото и провеждащия разпита разследващ орган е намерил това за необходимо съобразно чл.140 ал.2 от НПК/. Кредитираните от районния съд показания на свидетелката Й. – приобщените чрез прочитането им на основание чл.281 ал.1 т.2 от НПК, се характеризират, видно от съдържанието на протокола по ЧНД № 6996/2019 г., с последователност, логичност и изключителна обстоятелственост относно факти, които няма как лицето да узнае и възпроизведе ако е била объркана и стресирана и ако действително не ги е възприела лично и непосредствено – за това, че входната врата на къщата е била затворена, но незаклучена, че е видяла през прозореца, пред който ѝ е било указано от св. Б. да стои и наблюдава, мъж и дете, които са спели /изцяло кореспондиращо с показанията на св. Ц. и св. Г. – Ц./, за откраднатите пари и часовник и то марка „Касио“, показан ѝ от подс. И. /каквото е бил доброволно предаден от подсъдимия Т. И. на 03.09.2019 г., за което е бил съставен и протокл за доброволно предаване – л.160 от досъдебното производство, и който часовник е бил разпознат от пострадалото лице св. Ц. като собствен и откраднат му през нощта на 23./24.08.2019 г./.

Съдът е кредитирал обясненията на подсъдимото лице само в частта, която кореспондира на останалите доказателства по делото – че се е познавал

със свидетелите Б. и Й., че процесната вечер са се придвижвали с автомобила на Б. до селото, че обикаляли пеша, когато забелязали къщата на пострадалите, като за тези обстоятелства е приел обясненията като годин доказателствен източник.

Обясненията на жалбоподателя И. – било то дадените в хода на съдебното следствие пред първата инстанция, било то от приобщените чрез прочитането им на основание чл.279 от НПК, дадени в хода на досъдебното производство, в частта, в която лицето отрича лично да е влизал в дома на пострадалите свидетели и от там да е взимал от инкриминираните вещи, не са били възприети от първостепенния съд като достоверни и правдиви, а като средство за защита, за аргументиране на заеманата позиция в производството от подсъдимото лице за отричане на извършителство на престъплението, за което е подведен под наказателна отговорност. Освен, че е отчетена изолираността на обясненията в тези им части от останалите ценени като годни доказателства по делото, съдът правилно е съобразил и отчел и нелогичността и житейска непригодност на част от твърденията на И., изложени в подкрепа на така заеманата му позиция – за ползването на лазер, чийто червен лъч минавал през стените на оградата /а тя е била плътна - от стоманобетонни панели с височина около два метра/, като св. Б. като видел тази преминала през стената светлина трябвало да знае, че трябва да излиза от къщата. Тази правна оценка на обясненията на подсъдимия се споделя и от въззивния състав, доколкото се отчита обективността и логичността при сторения доказателствен анализ при съпоставянето им с останалите гласни и писмени доказателства.

Правилно районният съд е кредитирал заключенията по назначените, изготвени и приети стоковооценъчна експертиза и съдебно психиатрична експертиза /с подекспертен св. Й./, доколкото същите са изготвени обективно от лица с необходимите познания в съответната им област, дадени са конкретни отговори по поставените въпроси, а и експертните заключения не са били и оспорени от страните по делото.

Показанията на свидетеля Л. Ч. са били изключени от доказателствата по делото като годин доказателствен източник, доколкото правилно и в съответствие с нормата на чл.118 ал.2 от НПК е съобразено участието му в наказателното производство в досъдебната му фаза в друго процесуално

качество, изключващо възможността да бъде и свидетел по делото – Л. Ч. е действал като разследващ орган – при извършване на оглед на местопроизшествие /заверен препис на протокол за оглед на местопроизшествие от 24.08.2019 г./.

При така възприетата фактическа обстановка първоинстанционния съд е приел за установено от правна страна, че поведението на подсъдимия Т. Г. И. осъществява признаците от обективна и от субективна страна на престъпление по чл.194 ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. ал.1 от НК. От обективна страна е прието, че подсъдимият в неустановен момент в периода 23.08.2019 г. - 24.08.2019 г. в с. М. К., обл. Пловдив, като извършител, в съучастие с Р. А. Б., ЕГН *****, също като извършител, е отнел чужди движими вещи, както следва: 1 бр. мъжки портфейл на стойност 30.00 лв., 1 бр. мъжка халка от бяло и жълто злато на стойност 520 лв., 1 бр. мъжки часовник марка „Касио“, модел „Едифайс“, с № ***** на стойност 100.00 лв. и парична сума в размер на 100 лв., всичко на обща стойност 750 лв. от владението на Г. И. Ц., ЕГН *****, както и сребърно колие със сърце с инкрустиран на него камък марка „Сваровски“ на стойност 50 лв., сувенир от жълт метал с форма на монета на стойност 20.00 лв. и парична сума в размер на 400.00 лв., всичко на обща стойност 470.00 лв. от владението на С. Д. Г., ЕГН *****, като общата стойност на отнетите вещи е 1220.00 лв., без съгласието на посочените лица, с намерение противозаконно да ги присвои. Изложени са мотиви относно наличието на всички елементи от състава на престъплението кражба по чл.194 ал.1 от НК, както и относно общата съучастническа дейтелност – и то при форма на съизвършителство – по см. на чл.20 ал.2 вр. ал.1 от НК, на подсъдимото лице със св. Б., които мотиви в тази им част не налагат преповтарянето им от въззивната инстанция.

От субективна страна престъплението е прието да е извършено умишлено при условията на пряк умисъл – подсъдимият И. е съзнавал общественотоопасния характер на деянието си, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал тяхното настъпване. Между подсъдимия и свидетеля Р. Б. е имало общност на умисъла, като и двамата са проявили необходимото и изискуемо от закона субективно отношение към поведението си, съзнавали са, че участват в изпълнението на престъплението заедно и са предвиждали и искали от общата дейност да настъпят общественотоопасните последици като разделят отнетите вещи и пари, както и

са постигнали съгласие за участието на всеки един от тях в изпълнителската дейност.

Делото е висящо пред въззивния съд само по жалба на подсъдимия, с която се атакува правилността на присъдата с твърдение, че не е доказано участието на подсъдимото лице, какво се е случило с инкриминираните вещи и кой и как се е разпоредил с тях, както и относно неправилност в оценката на обстоятелствата, определящи наказанието, което е наложено на подсъдимия – като да не е съобразено чистото съдебно минало към инкриминирания момент на подсъдимия и да не са налице отегчаващи наказателната отговорност обстоятелства. При тези доводи, поддържани и в пред въззивната инстанция, се иска да се отмени осъдителната присъда и се постанови оправдателна такава за лицето или алтернативно да се намали наложеното наказание лишаване от свобода от десет месеца на по-малко или да се замени с полекото по вид пробация.

Възраженията в жалбата окръжният съд намира за неоснователни. Същите са правени от защитата и пред първата инстанция и са намерили отговори в мотивите на присъдата, които въззивната инстанция споделя напълно и не намира за необходимо да ги приповтаря. Следва да се отбележи, че изводът на първостепенния съд за доказаността на авторството при подсъдимия Т. Г. И. в извършването на съучастническата като съизвършители със св. Р. Б. кражба на вещи от дома на семейство Ц.и е сторен след подробен, обективен и критичен анализ на всички доказателства по делото поотделно и в тяхната цялост. За влизането от страна на подсъдимия И. в двора на свидетелите Ц., а след това и в предверието на къщата и кражбата на вещи и пари от там свидетелстват и св. Б., и св. Й. /за последната предвид ценените й показания в тази й част/ - и двамата преки очевидци /за Б. – и съучастник/ на личните действия и участие на жалбоподателя в инкриминираната проява, като по делото е наличен и протокол за доброволно предаване /заверен препис от такъв на л.160 от досъдебното производство/ от дата 03.09.2019 г., в който е вписано лично изявление от подсъдимия Т. Г. И. като предаващ доброволно вещта – ръчен часовник марка „Касио“, модел „Едифайс“, с № 4334 EFA-121, който часовник е разпознат като собствен на свидетеля Ц. и откраднат от дома му през нощта на 23.08.2019 г. - 24.08.2019 г., в което изявление заявява, че са го откраднали от къща в с. М. К. В показанията на свидетелите Б. и Й. – ценените като годни от постановилия атакуваната

присъда районен съд, не се констатира каквато и да било лична заинтересованост у тези свидетели от това да се уличава подсъдимия в извършването на кражбата. При показания на двама свидетели очевидци, сочещи И. като пряк извършител и участник във влизането в предверието на дома на пострадалите и взимането на вещи от там, както и при направеното изявление при предаване на една от откраднатите вещи, която се е държала от подсъдимия, обвинението спрямо подсъдимото лице Т. Г. И. в извършване на процесната кражба и то при условията на съучастническа дейност – съизвършителство с друго лице – Р. Б., се явява несъмнено и категорично доказано. Неоснователно е позоваването от защитника на подсъдимия в хода на въззивното производство при застъпваната позиция за недоказаност на обвинението, че от показанията на св. Ч. не се установяват оставени следи от Т. И. - че има следи само от ръкавица по бравата на къщата, доколкото показанията на този свидетел Ч. изобщо не са били ползвани от първоинстанционния съд като годин доказателствен източник – с оглед установените обстоятелства за това лице по чл.118 ал.2 от НПК.

Без значение за осъществения състав на престъплението по чл.194 ал.1 от НК е дали подсъдимият И. е взел само една или няколко от всичките инкриминирани вещи, както и дали, кога и как се е разпоредил с откраднатото, при положение, че е реализирал заедно със съучастника си съизвършител всички елементи от обективната и субективна съставомерност на деянието – отишъл е до дома на пострадалите, влязъл е в двора и е осигурил достъп и на другия съучастник Б. и св. Й. като е отворил входната врата, влезнал е в антрето на къщата заедно с Б. и оттам двамата са взели без да искат съгласието на собствениците инкриминираните чужди за тях движими вещи, като така са прекъснали фактическото владение на пострадалите и са установили своя фактическа власт, след което са напуснали заедно тримата дома на Ц. и са се прибрали в с. Й. Г. За намерението за своеене на откраднатото се съди и по това, че една от вещите предмет на престъплението - часовник марка „Касио“, модел „Едифайс“, с № 4334 EFA-121, подсъдимият И. е задържал за себе си повече от седмица - до доброволното му предаване на 03.09.2019 г.

По отношение индивидуализацията на наказанието окръжният съд споделя преценката на Районен съд Пловдив за определянето му при

условията на чл.54 от НК при правилно взети предвид степен на обществена опасност на деяние и на деец и всички смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства. Като смекчаващи вината и наказателната отговорност обстоятелства са отчетени и младата възраст на подсъдимия И., и липсата на осъждания към инкриминирания момент /към датата на престъплението е бил на 20 години инеосъждан/, като не са констатирани други ценени като смекчаващи обстоятелства. За Т. И. доказателствата по делото не насочват за никакви други добри характеристични данни, които да могат да се ценят като смекчаващи вината и отговорността обстоятелства – няма доказателства за трудова ангажираност на лицето, липсват доказателства за образователна или социална общественополезна дейтелност. Младата възраст на извършителя И. и чистото му съдебно минало към 23.-24.08.2019 г. не са нито многобройни, нито никакви изключителни смекчаващи обстоятелства, така че да се приеме, че и най-лекото, предвидено от закона наказание /в случая това би било наказание лишаване от свобода в размер на три месеца – при съблюдаване на предвиденото наказание в чл.194 ал.1 от НК и чл.39 ал.1 от НК/ ще се окаже несъразмерно тежко – за да намери приложение възможността за определяне на наказанието при условията на чл.55 от НК, както иска защитата във въззивната си жалба, а и в съдебното производство пред окръжния съд – да се замени предвиденото наказание лишаване от свобода при липса на предвиден най-нисък предел с пробация – при условията на чл.55 ал.1 т.2 б.Б от НК. Все при определяне на наказанието са отчетени, но като отегчаващи вината обстоятелства немалката стойност на вещите предмет на престъплението /общо 1220 лв. – повече от два пъти минималната работна заплата (ПМС № 320/20.12.2018 г.) към инкриминирания период/, начина и механизма на извършване на деянието и времето и мястото на извършването му – при усложнена откъм субекти на престъплението дейтелност – в съучастие с още едно лице, през нощта в момент, когато пострадалите са спели с малките си деца в иначе защитения си с масивна ограда и заключена дворна врата дом.

За това и според въззивната инстанция искането на подсъдимия и защитниците му за замяна на наложеното наказание лишаване от свобода с пробация, а и за намаляване на самото наложено наказание лишаване от свобода в размер от десет месеца на по-нисък, не намира своите основания в доказателствата по делото.

Районният съд е проявил при определяне на размера на наказанието,

което се следва на подсъдимия И. за извършеното от него престъпление, достатъчно снизхождение, за да аргументира размер по-скоро близък до минималния за този вид наказание лишаване от свобода, като е можел да бъде и по-строг в своята преценка на обстоятелствата, обуславящи определянето и налагането на наказание ако бе отчел и наличните по делото гласни доказателства /показанията на свидетелите Б. и Й./ и за други извършвани преди и след инкриминирания период в други населени места прояви на кражби, при които е участвал отново подсъдимият.

Определното и наложено на подсъдимия Т. Г. И. наказание лишаване от свобода в размер на десет месеца се явява съответно на обществената опасност на деянието и на дееца, а и съобразено с целите на чл.36 ал.1 от НК – както по отношение на поправящата, превъзпитателна и превантивна роля на наказанието за подсъдимото лице, така и за възпитателното и предупредително въздействие спрямо останалите членове на обществото.

Правилно от първостепенния съд е приложена и възможността, предвидена в разпоредбата на чл.66 ал.1 от НК, да отложи изпълнението в минимален изпитателен срок от три години, считано от влизането на присъдата в сила, на определеното и наложено на подсъдимия Т. Г. И. наказание лишаване от свобода в размер на десет месеца, доколкото наложеното наказание лишаване от свобода е в размер до три години – на десет месеца, И. не е бил осъждан към инкриминирания период на лишаване от свобода за престъпление от общ характер, а и за постигане на целите на наказанието и най-вече за постигане на индивидуалната превенция, не се явява наложително извършителят да изтърпи наказанието ефективно.

Присъдата на първата инстанция не налага корекция и по отношение на произнасянето по разноските.

Направеното възражение в жалбата за прекомерност на възложените в тежест на подсъдимия разноски – общо в размер на 800 лв. в полза на частните обвинители, се прие от въззивната инстанция за неоснователно. С атакуваната присъда районният съд е осъдил подсъдимия И. да заплати на всеки от частните обвинители С. Д. Г. и Г. И. Ц. сумата от по 400 /четиристотин/ лева, представляващи направени от тях разноски за възнаграждение на повереник. Присъдата в тази ѝ част се явява съобразена със Закона – чл.189 ал.3 от НПК, предвид и на изрично направеното искане в

тази насока от страна на повереника на частните обвинители при съдебните прения пред първостепенния съд, а и е съобразена и с доказателствата по делото за направени такива разноси от страна на частните обвинители – на л.26 и л.27 от досъдебното производство са приложени пълномощни и договори за правна защита и съдействие, от съдържанието на които е видно, че всеки един от частните обвинители С. Д. Г. и Г. И. Ц. е заплатил в брой сумата от по 400 лв. в полза на упълномощения им повереник – адв. И. Й. от АК Габрово и за двамата.

В съответствие с нормата на чл.189 ал.3 от НПК са били възложени в тежест на подсъдимия Т. Г. И. и направените в хода на съдебното производство разноси в общ размер на 140 лв. – за възнаграждения на вещи лица за явяване по делото, по сметка на Районен съд Пловдив и в полза на бюджета на Висшия съдебен съвет.

При цялостната проверка на обжалваната присъда в рамките на предмета и пределите на въззивната проверка по чл.313 и чл.314 от НПК Окръжен съд Пловдив не констатира нарушения на материалния и процесуалния закон, които да налагат отмяна или изменение на първоинстанционната присъда, включително и в необжалваемата ѝ част.

Предвид приетата неоснователност на жалбата против присъдата на Районен съд Пловдив и липсата на основания за отмяна или изменение на същата присъда, то и атакуваният съдебен акт следва да бъде потвърден изцяло.

По горните съображения и на основание чл.338 Окръжен съд Пловдив

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 52 от 09.03.2022 г. по НОХД № 3261/2021 г. по описа на Районен съд Пловдив – V н. с.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

